

IN MEMORIAM: PĂRINTELE TEOFIL

Predică rostită la Sărbătoarea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil

Sfântul Ioan Scărarul spune că cel care se smerește ajunge în cerul nepătimirii. Ce înseamnă asta, cerul nepătimirii? Ajunge într-un loc în care nu poate ajunge omul rău, omul păcătos, omul împotrivor față de bine. Putem spune așadar că există un cer al smereniei, există un cer al nepătimirii, există un cer mai presus de lume și să știți că există și un cer în lumea aceasta. La asta sigur nu v-ați gândit. Știți care-i cerul din lumea aceasta? Este Biserica, Biserica lui Dumnezeu. Noi, acu, aici suntem în cer. De unde știm noi că suntem în cer? Mai întâi de toate ne spune Sfânta noastră Biserică că suntem în Împărăția lui Dumnezeu cea din cer. Fiecare Liturghie începe prin cuvintele *Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor*. Care împărăție? - Împărăția care este Biserica și Împărăția care este Sfânta Liturghie. Noi acum, am fost în cer. Bineînțeles că fiecare dintre noi am simțit într-un fel sau altul că suntem în cer sau unii nu au simțit nimic, pentru că de fapt, rânduiala Bisericii este să ne ducă în cer înainte de a ne înălța la cer. Cum adică? Ce se face în Biserică? - Slujbă, ar zice oamenii. Cine slujește în Biserică? - Slujitorii cei sfințiți, preoții, diaconii, arhierii. Cine mai slujește în biserică? - La asta iar nu v-ați gândit, sunt sigur ..., toți cei care iau parte la Sfintele Slujbe slujesc în biserică. Fiecare dintre noi trebuie să slujească. Și de unde știm noi lucrul acesta? - La Sfânta Liturghie auzim cântându-se cuvintele: *Noi care pe heruvimi cu taină închipuim și Făcătoare de Viață Treimi, Întreit Sfântă Cântare aducem*. Cine? - Noi. Care noi? - Noi, care pe heruvimi închipuim. Adică noi oamenii păcătoși îi închipuim pe heruvimi. Și atunci ce avem de făcut: *toată grija cea lumească de la noi să o lepădăm; de ce?, ca pe Împăratul tuturor să-L primim, pe Cel în chip nevăzut înconjurat de cetele îngerești și cântăm împreună cu îngerii Aliluia, aliluia, adică Lăudați pe Domnul și mai spunem cuvinte îngerești când rostim: Sfânt, sfânt este Domnul Savot, plin este cerul și pământul de mărirea Ta*. Așa că toți în biserică suntem slujitori, suntem slujitori împreună cu îngerii, cu sfinții, aici pe pământ. De câte ori mergem la Sfânta Liturghie ne ducem să slujim. Să nu vă închipuiți cumva că venind la Sfânta Liturghie veniți la spectacol, să vedeți cât de frumos este. Nu de aceea, venim să

slujim. Și de unde știm noi că venim să slujim? Ne spune slujba: *Pentru cinstitele daruri ce sunt puse înaintea Domnului să ne rugăm*. Așadar toți! Nu zice părintele eu mă rog și voi ascultați-mă cum mă rog. Ci toți să ne rugăm!

Și mai pomenim pe heruvimi și când zicem Maicii Domnului: *Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii*. Așa că toți slujim, toți închipuim pe heruvimi și pe serafimi, toți ne adresăm Maicii Domnului, toți avem în vedere pe Maica Prea Curată care este mai mare decât serafimii și heruvimii.

Și dincolo de acestea, mai este un cer: *cerul din sufletul omului*. Cine ne asigură pe noi că sufletul nostru este cer? - Biserica noastră, Domnul nostru Iisus când spune ucenicilor Săi: *Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui (...)* *Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el*. (Ioan 14, 21, 23).

(continuare în pagina a treia)

Grafică realizată de Elena Gheorghiu — Vornicu

Unde-i Dumnezeu de fapt acolo-i și cerul și unde nu-i Dumnezeu de fapt, acolo nu-i nici cerul. Și apoi mai spunem despre Maica Domnului că-i cer, cerul cel de pe pământ, și despre orice suflet credincios putem să spunem că este cer pe pământ.

Biserica este cer pe pământ pentru că în Biserică se fac doar lucrurile lui Dumnezeu, un loc anume sfințit pentru Dumnezeu, un loc care nu se potrivește cu nici un loc, clădire din lumea aceasta. De aceea, trebuie să fim cât mai curați trupește și sufletește când intrăm în Sfânta Biserică.

Astăzi când îi cinstim pe Sfinții Arhangheli să ne gândim și la Îngerul Păzitor, la Îngerul Păzitor al vieții noastre care ne ferește de rău. Câtă bucurie am purtat și port în suflet gândindu-mă la o rugăciune de la Slujba Logodnei: *Îngerul Domnului să meargă înaintea lor în toate zilele vieții lor sau o altă cunoscută rugăciune: Înger de pace, credincios, îndreptător, păzitor sufletelor și trupurilor noastre, de la Domnul să cerem*.

Într-o zi ca aceasta și în toată zilele vieții noastre este bine să ne gândim La astfel de cuvinte minunate și îmbucurătoare.

Sursa: www.crestinortodox.ro

CERUL NOU

De Maica Teodosia (Zorica Lațcu)

Grăit-am ieri cu Domnul prin lacrimi și i-am spus:
De noi, cum nu Ți-e silă, preascumpul meu Iisus?
Cum nu-ți întorci Tu fața cu silă de la noi,
Și cum mai vrei să suferi, făptura de noroi?
Cum vrei să calce-n lume piciorul Tău curat,
Cel care peste aripi de înger a călcat?
Cum poala preacurată, Stăpâne, n-o ferești,
În tină omenească să nu Ți-o murdărești?
Cum poți să suferi Doamne miros de putregai,
Când ai tămâia dulce a crinilor din Rai?
Cum suferi bezna noastră Tu, Soare strălucit,
Cum poți să rabzi ocară, Tu, Doamne preaslăvit?
Și cum fiind căldura iubirilor cerești,
În inima mea rece Tu vrei să locuiești?
Tu, cel ce stai în cerul cu mari luminători,
În iadul meu, Stăpâne, cum vrei să te cobori?
Ca Petru, ani de-a rândul Te-am izgonit mereu
Ieși de la mine Doamne că păcătos sunt eu.
Dar n-ai plecat, ba încă cu pasul Tău curat
Ai coborât tot cerul în iadul meu spurcat.
Cu pasul Tău pe mine de tot m-ai curățit,
Cu raza Ta tot chipul Tu mi l-ai strălucit,
Cu focul Tău pe mine cel rece m-ai aprins,
Și peste sărăcia mea goală ai întins,
Un colț al hainei Tale, și m-ai făcut bogat,
Mi-ai dat inel, coroană, porfiră de-mpărat,
Mi-ai încăput în suflet, Tu, Cel neîncăput,
Și sufletul meu, iată, Tu cer l-ai făcut,
În sufletul meu astăzi, Tu însuți locuiești,
Cu Maica Preacurată, cu cetele cerești.
Și pentru toate-acestea Iisuse prea iubit
În cerul din suflet, să fii în veci slăvit.

Câteva repere biografice ale Părintelui Teofil Părăian

Părintele Teofil s-a născut la 3 martie 1929 într-o familie de plugari din satul Topârcea, din apropierea Sibiului, primind la botez numele de Ioan și fiind primul dintre cei patru frați. S-a născut fără vedere, motiv pentru care urmează cursurile unei școli primare pentru nevăzători la Cluj-Napoca, între anii 1935 – 1940. Își continuă cursurile la o școală de nevăzători la Timișoara, între anii 1942 – 1943, iar până în 1948 urmează tot la Timișoara cursurile liceale într-un liceu teoretic pentru văzători. În această perioadă îl cunoaște pe părintele Arsenie Boca de la care deprinde rugăciunea

minții: „Doamne Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, rugăciune pe care continuă să o exerseze încă înainte de intra în monahism. Preocuparea pentru viața religioasă și pentru aprofundarea cunoștințelor teologice îl determină să urmeze cursurile Facultății de Teologie din Sibiu, între anii 1948 – 1952, iar la 1 aprilie 1953 ia hotărârea de a intra în obștea Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. După patru luni este călugărit în ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului și primește numele de Teofil, cuvânt provenit din limba greacă ce se traduce cu „iubitor de Dumnezeu”. La șapte ani de la călugărie, tot de praznicul Adormirii Maicii Domnului, părintele Teofil este hirotonit diacon de către Mitropolitul Nicolae Colan, iar la 13 mai 1983, după 23 de ani de diaconie este hirotonit preot de către Mitropolitul Antonie Plămădeală. Tot atunci primește și hirotesirea întru duhovnic. În anul 1986 părintele Teofil este hirotesit protosinghel, iar în anul 1988 arhimandrit.

Din anul 1992 părintele a început să răspundă invitațiilor din țară și participe în aproape toate orașele importante din România la conferințe duhovnicești, de obicei în perioada Postului Mare sau în perioada Postului Crăciunului.

Părintele Teofil Părăian a fost un om al bucuriei, un om care și-a propus să înmulțească bucuria și credem că a reușit cu prisosință. Darul deosebit al părintelui Teofil de a vorbi și mai ales de a aprofunda cuvintele Scripturii și în special ale Noului Testament, preocuparea pentru cărțile fundamentale ale spiritualității ortodoxe, cum ar fi Patericul și Filocalia, dar și pentru textele liturgice cuprinse în cărțile de slujbă, l-au făcut să fie iubit și în același timp să fie un părinte duhovnicesc cu autoritate și discernământ.

Sursa: www.patriarhia.ro